

RECHTSPRAAK

Werknemer heeft erop mogen vertrouwen dat hij voor het aantal afgesproken arbeidsuren zou worden ingezet en uitbetaald. Werkgever wordt toegelaten tot bewijslevering dat werknemer niet meer heeft willen werken.

Feiten

Werknemer is sinds 18 februari 2016 in dienst als vulploegmedewerker bij Detailconsult Personeel B.V. (hierna: Detailconsult) met een overeengekomen arbeidsomvang van minimaal 2 en maximaal 12 uur per week. Bij brief van 5 mei 2018 heeft werknemer Detailconsult verzocht om aanpassing van zijn arbeidsduur naar 21 uur per week, hetgeen aansluit bij de uren die hij in de laatste drie maanden bij Detailconsult heeft gewerkt. Op 20 juli 2018 heeft Detailconsult per brief aangegeven het contract aan te passen naar een arbeidsduur van 13 tot 31 uur per week en de gemiddelde werkafspraken vast te stellen op 24,2 uur per week. Sinds medio september 2018 heeft Detailconsult werknemer wekelijks minder uren ingezet dan in de voorafgaande periode. Bij brief van 25 juli 2019 heeft werknemer aanspraak gemaakt op betaling van loon op basis van een arbeidsomvang van 24,2 uur per week, met een verwijzing naar de brief van 20 juli 2018. Op 14 mei 2019 is werknemer een bedrijfsongeval overkomen als gevolg waarvan hij arbeidsongeschikt is geraakt. Werknemer vordert bij vonnis Detailconsult te veroordelen tot betaling van zijn loon op basis van 24,2 uur per week tot aan het moment waarop de loondoorbetalingsverplichting van Detailconsult eindigt en betaling van schadevergoeding ter hoogte van het eigen risico van werknemer.

*Oordeel**Arbeidsomvang*

De kantonrechter beantwoordt de vraag of werknemer met een beroep op het rechtsvermoeden vanaf maart 2018 recht heeft op een contract met een arbeidsomvang van 24,2 uur per week bevestigend. Daartoe overweegt hij als volgt. Nu Detailconsult de juistheid van het door werknemer gestelde gemiddelde aantal gewerkte uren per week niet heeft

betwist en zich evenmin op het standpunt gesteld heeft dat de gehanteerde referentieperiode niet representatief is, wordt uitgegaan van een referentieperiode van 48 weken en een gemiddelde arbeidsomvang van 24,2 uur per week gemeten over die periode. Gelet op het feit dat werknemer bij brief van 2 juli 2018 uitdrukkelijk heeft gesteld dat de gemiddelde arbeidsomvang 24,2 uur per week bedraagt en Detailconsult in reactie daarop heeft bevestigd dat de gemiddelde werkafspraken op die arbeidsomvang zouden worden vastgesteld, heeft werknemer er gerechtvaardigd op mogen vertrouwen dat per 12 augustus 2018 een arbeidsomvang van gemiddeld 24,2 uur per week was overeengekomen. Werknemer mocht er dan ook op vertrouwen dat hij dit aantal uren zou worden ingezet en betaald.

Recht op loon

Medio september 2018 werd duidelijk dat werknemer vanwege zijn jeugdige leeftijd op grond van de Arbeidstijdenwet niet zowel op zaterdag als zondag mocht werken, hetgeen ertoe heeft geleid dat werknemer niet meer op zondag werd ingezet. De kantonrechter overweegt dat voor de periode vanaf het bereiken van zijn 18-jarige leeftijd werknemer recht heeft op loon over 24,2 uur per week. Dat geldt ook voor zijn loonaanspraak tijdens de periode waarin hij door ziekte niet in staat was om te werken. Ten aanzien van de periode dat werknemer nog geen 18 jaar was, overweegt de kantonrechter dat dat een omstandigheid is die geen van partijen valt te verwijten. Detailconsult wordt toegelaten bewijs aan te dragen dat zij werknemer heeft gevraagd de uren die hij niet op zondag kon werken, op andere dagen te werken maar dat hij hiertoe niet bereid of niet beschikbaar was.

Vergoeding eigen risico zorgverzekering

Detailconsult betwist dat zij voor de gevolgen van het ongeval van werknemer aansprakelijk is en stelt zich op het standpunt dat de letselschadezaak uit handen is gegeven aan de verzekeraar. Dat de kwestie van het arbeidsongeval al in behandeling is bij haar aansprakelijkheidsverzekeraar staat niet aan toewijzing van de vordering in de weg. Het door werknemer gevorderde bedrag aan eigen risico voor de zorgverzekering, dat als zodanig niet is betwist, zal worden toegewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 25-09-2020

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2020:9035

Zaaknummer: 8267018 CV EXPL 20-1754

Rechters: R. Kruisdijk

Advocaten: J.F. Cheung en R.J. Stoop

Wetsartikelen: 7:610b BW, 7:628 BW en 7:658 BW